

Durmuş Hocaođlu

Devlet'in Hâricî ve Dâhilî Düşmanları

Yeniçağ, "Analiz" ., 13 Ekim 2006, Cuma., s.08
"Analiz" Sıra No: 455; 2006-117; Ekim-06

YENİÇAĞ

Devlet'in, yönetim sisteminden müstakilen, bir varlık olarak, herşeyden önce gelmesi gerektiğini dikkat nazarlarımızdan kaçırmayarak, suâlimizi bir kere daha tekrarlayalım: Devlet'in hükmî varlığının açık veya kapalı, yumuşak veya sert, muhtelif tarzlarda saldırı ve tehdit altında bulunduğu son derece kritik bir ahvâl ve şerâit tahtında, öncelikle ve behemehâl buna karşı tavır konması gerekirken, sürekli olarak rejimin ön plana çıkarılmasının ne gibi bir mânâsı olabilir?

Elbette hiçbir mânâsının olabileceğini söyleyemeyiz, hiç kimse de söyleyemez. Söyleyemeyiz, çünkü, o takdirde "olmayan şey" üzerinde konuşmak gibi abes bir duruma düşmüş olacağımız âşikârdır; "olmayan şey" üzerinde konuşulamaz, sâdece susulur. Devlet'in ehemmiyetinin herhangi bir tartışmaya mevzû dahi edilemeyeceği kritik bir noktada her dürüst vatandaşın "devletçi" olmak mecbûriyetinde olduğunu ihtar ederek, sözü, "devlet" kelimesi ile umûmî mânâda herhangi bir devletten alıp belirli bir devlete, bizim devletimize, Türkiye Devleti'ne getirdiğimizde, suâlimizde zikredilen bu kabîl saldırı ve tehditlerin gerçekten olup-olmadığı sorulacaktır: Sizce yok mu ey ehl-i vatan?

Bu suâl üzerinde düşünürken, bir devletin varlığının nasıl tehdit ve tehlike altında bulunabileceğini tefekkür etmek gerektir. Bir devlet, hâricî bir kuvvetin askerî tehdit ve saldırıları altında bulunabilir ki bu, bildiğimiz "savaş"tır; yâni harp; ekserî hâllerde vâki' olduğu üzere, birçok muharebelerden oluşmuş bir harp. Bu, açık ve kaba bir düşmanlıktır ve Clausewitz'in de belirtmiş olduğu gibi, savaşın gayesi düşmanı mağlup etmek ve onu irâdemize boyun eğdirmektir. Bunu anlamak kolay; çünkü, Şâir'in dediği gibi, "işte aduv, karşıda hâzır silâh"; yâni herşey ap-açık; o bizi görüyor, biz de onu. Bundan maâdâ, bir devlet, bir de, dâhilden, kendi içinden gelen isyan ve kalkışmalarla tehdit ve saldırı altında bulunabilir ki burada da, yine ekseriyetle vâki' olduğu üzere, her dâhilî düşmanın arkasında mutlaka hâricî bir destekçi, teşvikçi ve finansör bulunur. Bunu da anlamak kolay sayılır, vâkia artık düşman içimizdedir; içimizdedir, ama, toprağımızdan toprak, etimizden et istemektedir, karşımızdadır ve hâzır silâhtır; yâni birincisi gibi açık ve kaba bir düşmanlıktır bahse mevzû olan. Ancak bunlardan yerine göre daha tehlikeli olanı, kapalı ve yumuşak düşmanlıktır; bu durumda karşımıza silâhıyla dikilen bir açık düşman yoktur; onun için teşhis etmek biraz daha üst düzey bir zekâyı istilzâm eder. Artık, karşımıza, reform dayatmaları ile, ev ödevleri ile, "demokratik" açılım paketleri ile gelen, patronluk yapan ve de kendisinin patron bizim yaşama olduğumuzu her davranışında hissettiren, tâlimatlarına harfiyyen riâyet edildiğinde evinin mutfağından artan ekmekleri yedirebileceğini söyleyen, zengin, müreffeh, güçlü ve dolayısıyla da câzibeli – ama küstah - bir "partner" vardır. Metod

gayet basit ve gayet başarılıdır: Onların bir zenginler klübü vardır ve bu klübe üye olmak istiyorsanız şartlarımız budur demekteler. Lâkin bu şartlar da öyle şeylerdir ki, durdurulamaz bir süreç geliştirerek bir müddet sonra devlet diye bir şey bırakmamak esâsına müsteniddir.

İmdi: Şu ânda kapımıza gelip dayanmış bir haricî müstevlî güç yok; bizi en ziyâde aldatan ve basîretimizi bağlayan da bu. Evet, yok ama, olmaz da değil; 2003 Martında reddedilen tezkere kabûl edilmiş olaydı, olacaktı ve yine de olabilir; hiç de uzak değil. Gelelim ikincisine: Toprağımızdan toprak, etimizden et isteyen, eli silâhlı bir dâhilî düşmanımız yok mu? Yirmiiki senedir bastırılmayan ve artık irâdesiz siyâset esnafının pes deme noktasına geldiği en başarılı, en sofistike Kürt isyânından başka bir şey midir PKK eylemleri? Buna “terör” demek, savaş teorisinden birşey anlamamak demektir. PKK’nın terör yanı metodudur: Nihâî gayesi belli olan hedefi için başvuru bir metod. Üstelik hakkını da yemelim: Başarılıdır; doğruya doğru, başarılıdır. Şu kadar bin yıllık bir devlet geleneği olduğunu iddia eden bir devleti dize getirme noktasına kadar terfi edebildiğine göre kim aksini iddia edebilir?

Hâl böyle iken neden bütün dikkatler “irticâ” üzerine odaklanıyor olabilir?

Üzerinde durmak lâzım...

